

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **P.K.**

oskarżonego o czyn z art. 231§1 k.k., art. 270§1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 5 listopada 2024r.

wniosku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 22 października 2024r., sygn. akt II K 352/24

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i e n i e:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Turku, wskazanym wyżej postanowieniem, na podstawie art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy prowadzonej przeciwko P. K. do rozpoznania sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Wniosek Sądu został uzasadniony faktem, że sprawa dotyczy oskarżonego, który pełnił funkcję [...] Wydziału Kryminalnego Komendy Powiatowej Policji w T., co w odbiorze społecznym może wzbudzać wątpliwość co do bezstronności sędziów wykonujących swe obowiązki w Sądzie mającym siedzibę w tej samej miejscowości. W szczególności zaś podkreślono to, że jednym ze świadków w sprawie jest prokurator Prokuratury Rejonowej w T. który ze względu na jego

powiązanie służbowe z oskarżonym mógłby być „zainteresowany określonym rozstrzygnięciem sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Uzasadnienie wydanego w tym przedmiocie postanowienia nie zawiera przekonujących argumentów mogących świadczyć o tym, że pozostawienie niniejszej sprawy we właściwości sądu powołanego ustawowo do jej rozpoznania, mogłoby stanowić zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości, będącego wyłącznym kryterium przekazania sprawy – na podstawie art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano na wyjątkowy charakter instytucji uregulowanej we wskazanym przepisie, podkreślając że zbyt szerokie jej stosowanie może spowodować skutki wręcz sprzeczne z *ratio legis* powołanego przepisu, osłabiając poczucie zaufania nie tylko do konkretnego sądu, lecz również do całego wymiaru sprawiedliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2000r., II KO 156/00, Prok. i Pr. 2001, nr 1, poz. 9). Tylko więc w szczególnych wypadkach, gdy zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości jest realne, uznać można, że istnieją istotne racje przemawiające za odstępieniem od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, również w znaczeniu miejscowym.

Takiej okoliczności nie może stanowić sam fakt, że sprawa dotyczy osoby, która wykonuje swój zawód na terenie właściwości Sądu Rejonowego w Turku. Brak jest bowiem jakichkolwiek przekonujących przesłanek świadczących o tym, że ta okoliczność mogłaby wpłynąć na obiektywizm i bezstronność wszystkich sędziów tego sądu.

Jeżeli zaś istnieją indywidualne względy tego typu, winny one zostać rozwiązane poprzez złożenie wniosków w trybie art. 42§1 k.p.k.

Trudno też zgodzić się z argumentacją podniesioną w uzasadnieniu postanowienia z dnia 22 października 2024r. wskazującą na to, że wskazany prokurator może chcieć wpływać na wynik sprawy. Przecież posłużenie się podrobionym podpisem tego prokuratora w ogóle nie może być traktowane jako mające związek z jego działalnością służbową, a tym samym tworzyć jego zainteresowania określonym rozstrzygnięciem sprawy.

Przypomnieć więc tylko należy, że sądy nie powinny unikać prowadzenia spraw dla nich trudnych, a przeciwwagą dla ewentualnych negatywnych opinii, które przecież zawsze mogą się pojawić, powinna być sprawność procedowania i trafność orzekania, wskazujące na to, że postępowanie przeprowadzone zostało rzetelnie, zaś wydane orzeczenie, znajdujące oparcie w obowiązujących przepisach, wolne jest od pozaprocesowych wpływów.

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

WB.

[ał]